

[Holger Eriksen.]

den højtærede formands tilladelse til at komme med et par citater. Der er f. eks. fra Den danske Købstadforening en ekstraktudskrift fra et bestyrelsesmøde:

„Det vedtoges at anbefale ministeriet at ændre købstadkommunalloven således, at § 10, stk. 3, 3. pkt., udgår, således at der derved skabes hjemmel for, at byrådene selv kan tage bestemmelse om, hvorvidt de — i visse tilfælde — vil give vederlag til byrådsmedlemmer og andre kommunale ombud, idet der herved specielt tænkes på vederlag for tabt arbejdsfortjeneste.“

Og fra De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark foreligger til indenrigsministeriet følgende skrivelse:

„I anledning af det med indenrigsministeriets skrivelse af 8. d. m. modtagne udkast til lovbestemmelser om ydelse af diæter for varetagelse af kommunale hverv skal man meddele, at udkastet har været forelagt i bestyrelsens møde den 11. d. m., og at bestyrelsen enstemmigt vedtog at give sin tilslutning til, at der arbejdes videre med sagen efter de i udkastet angivne retningslinier.“

Og det er underskrevet: Edvard Sørensen.

Overfor de indvendinger, der er fremsat i retning af, at der kunne finde misbrug sted, har indenrigsministeren med støtte af flertallet fremsat ændringsforslag, hvorefter diætydelsen er begrænset til møder, der falder i arbejdstiden, og det er i betænkningen understreget, at sogneråds- og byrådsmøder og også udvalgmøder såvidt muligt skal holdes udenfor arbejdstiden, ligesom man har henledt de tilsynsførende organers opmærksomhed på, at man ikke må overtræde denne bestemmelse. Den udgift, der herefter bliver tale om, er reduceret meget stærkt. Det kan derfor ikke være af hensyn til kommunernes økonomi, at man går imod; det må, således som det også fremgår af betænkningen, være udfra det princip, at kommunalrådsmedlemmers arbejdskraft ikke blot ikke må betales, men der skal heller ikke ydes vederlag for de faktiske tab, som de pågældende har. Det er naturligvis let for rigsdagsmænd, der selv får vederlag, at indtage et sådant standpunkt overfor kommunalrådsmedlemmernes ønsker, men det er næppe logisk og efter min mening heller ikke retfærdigt.

Medens jeg er ved disse ændringsforslag, gør jeg opmærksom på, at man gennem et ændringsforslag har inddraget overligningskommissionen under de råd, som kan komme ind under lovens bestemmelser.

Med hensyn til magistratsordningen i Aarhus har alle udvalgets medlemmer med undtagelse af et givet tilslutning, blot med den ændring, at medens det før var en rammelov, som også andre store byer kunne komme ind under, hvis indenrigsministeren fandt det forsvarligt, er det nu blevet til en „lex Aarhus“. Det betyder dog ikke, at der dermed er lukket af for andre store byer; det betyder blot, at hvis en anden by af tilsvarende størrelse ønsker den samme ordning, må der vedtages en ny lov. Det bliver altså rigsdagen og ikke indenrigsministeren, som får afgørelsen. Jeg anbefaler ændringsforslaget til vedtagelse.

Hvad angår reglerne om ophævelse af byerne Holstebro og Struers fællesskab om sidstnævnte bys havn er man enedes om foreløbig at lade alt blive ved det gamle, og det vil sige, at hvis en af parterne ønsker fællesskabet ophævet, må man enten anvende de gældende retsregler, eller også må indenrigsministeren til den tid fremkomme med forslag til nedsættelse af en voldgift, som skal træffe afgørelsen.

Der har ikke kunnet opnås enighed om, i hvor lang en årrække havnene skal have ret til at udleje deres arealer uden tilladelse fra ministeren for offentlige arbejder. Lovforslaget havde nævnt 10 år. Flertallet foreslår med støtte af indenrigsministeren, at man sætter 15 år i stedet for, medens et mindretal ønsker 20 år. Jeg anbefaler forslaget om de 15 år.

Finn Poulsen: Med hensyn til det, der er hovedspørgsmålet i disse to lovforslag, nemlig spørgsmålet om vederlag til kommunalrådsmedlemmerne, er der ikke under den udvalgsbehandling, som nu har fundet sted, sket noget, der kan ændre den principielle opfattelse, som jeg på mit partis vegne gav udtryk for ved første behandling. Jeg kan henvise til de bemærkninger, jeg dengang gjorde, og iøvrigt til mindretalsindstillingen.

Det er naturligvis rigtigt, at lovforslaget nu, således som det tænkes ændret, i sine økonomiske konsekvenser ikke bliver slet så bekosteligt, som det var blevet, hvis det oprindelige forslag var gennemført. Men det er alligevel efter vor opfattelse et lovforslag, der ikke er påkrævet, og som medfører en ikke nødvendig udgiftsforøgelse, og det er efter min mening et lovforslag, hvor man bryder med et princip og bryder på ret afgørende måde, idet man nu går ind for en aflønning af kommunale tillidshverv, ganske vist under en til at begynde med beskedent form. Men man må jo med god grund vente, at når man først er begyndt, vil man også